

Ο "ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξω-
τεχνικό Δρ. 10

20 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Πά κιόσκια της Πλατείας
Συντάγματος, Ομιλίας, Υπουργείου Ο
Κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο
Φθαλμιατρική) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο
δρόμου (Ομιλίας) το Καπνοπωλείο Σαρρή
Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στ ο
βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΤΣΙ

τούς πολεμοῦνε τούς Βουλγάρους. Όχι με
άρθρα, με λόγια και με βρισιές για τις «δι-
τιμες όρδες», που σου θυμίζουν κάτι βρωμε-
ρό, παρόμοιο μ' αυτές. Τους πολεμοῦνε, όπως
τους πολέμησε το τιμημένο λεβεντόπαιδο, ο
Μελάς, που πήνε και σκοτώθηκε παλκκαρισία
και τίμια στην Μακεδονία για ναποδείξει πως
η πατρίδα του δεν κατοικείται μονάχα από
καλαμαράδες φαμφαρόνους κι από καπετα-
νέους χασομέρηδες, μ' έχει και πατριώτες
διαλεχτούς που ξέρουν να σκοτωθούνε για να
τάνε τιμήσουνε.

Δω κι όμπρός σά μιλάμε και σά γράφουμε
για Βουλγάρους, πρέπει να θυμούμαστε τον
Μελά. Τάληθινό αυτό παλκκαρίο δέ μίλησε
και δεν έγγραψε. Πήγε, πολέμησε και σκοτώ-
θηκε. Έτσι πολεμοῦνται οι Βούλγαροι. Μα-

ναγκάζομαι στην όμιλία μου να χρώμαι τοίς γαλ-
λικοίς. Δεν πρόσζε ο κ. Σκιας πως δεν είναι από-
δειξη του ότι μιλω την καθαρεύουσα, το να λέω
χ. λ. όδός, γιατί με ρωτάς άξαφνα «που κάθεται,
φιλε μου;» και σου άπαντώ «κάθομαι φιλαράκο
μου όδός Τρέχα ρώτα» κ' έτσι πάει καλά της ή
καθαρεύουσα, γιατί θά σάπαντοῦσα «έν τή όδῳ»
ή «εις τήν όδόν» άν έμιλούσα την δή επικρατεστέρα.
Δεν άρει λοιπόν ουτε σωστό είναι να κοιτάει
κνεις μονάχα τις λέξεις, κι όποιος σε λέξων μόνο
την έξέταση περιορίζεται, τίποτα δεν κατορθώνει
και τίποτ' άλλο δέ φανερώνει παρά πως μπορεί
μία χαρά νακαλύψει ότι ή καθαρεύουσα είναι ή
δή επικρατεστέρα. Κ' εκεί που θάρρεψες πως μιλω την
καθαρεύουσα επειδή λέω ένα ξερό «όδός τάδε» και το
λέω έτσι γιατί έτσι το διάβασα γραμμένο σε σπίτια
ένός δρόμου που τόνομα του είναι «όδός τάδε» θά-
κούσεις το δρόμο να τόνε μεταχειρίζομαι σε χίλιες
δυό φορές κ' ιδιωτισμούς που είναι όμορφοί τόσο.
Πυρνάω στους δρόμους — παδί του δρόμου— τι μεγά-
λος όρμος! — που βγαίνει ο δρόμος; — παίρνω δρό-
μο— παίρνω τον τάδε δρόμο— άναίξε δρόμους— έκο-
ψα δρόμο. — Νά, έτσι σαν την «όδός» ξερή είναι κ'
ή δή επικρατεστέρα. Έρασιτέχνης της γλωσσολο-
γίας ο κ. Ψυχάρης βέβαια, κι ο κ. Σκιας άληθι-

χαίρι στο μαχαίρι και φωτιά στη φωτιά. Με
τις βρισιές μας, γελοῦνε και με τις φοβέρες
μας, αναγουλιάζουνε. Μονάχα το μαχαίρι
μας φοβηθήκανε και μονάχ' αυτό δώ κι όμ-
πρός θά λογαριάζουνε. Αν υπάρχει ζωή
στη σημερινή Ελλάδα, ή ζωή αυτή μονάχα
στη Μακεδονικά βουνά πρέπει να φανερωθεί.
Όχι στις διαδύλωσες και στα τραπέζιακια του
Γαμβέττα. Όχι στους καθημερινούς σκοτωμούς
για το «φιλότιμο» και στις Βυζαντινές στά-
σεις και συζητήσεις για το Βαγγέλιο και την
Όρεστέια.

Νά ή Μακεδονία, να κι ο τάφος του Μελά.
Όποιανοῦ το λέει ή καρδιά του άς πείει κεί
πάνου να συζητήσει με το ντουφέκι και με
το σπαθί. Τόρολογήματα πιά να τή στεί-
λουμ στον άγύριστο. Άρκετά με τις πα-
παρδέλες μας δείχτήκαμε στον κόσμο όχι
άνθρωποι μ' άεροφουσκωμέν' άσκιά. Άρκε-
τά γέλασε ο ντουνιας μαζί μας. Αν ή-
πάρχουν άνάμεσα στους σάπιους και ζωντα-
νοί, αν υπάρχουν άνάμεσα στις ρουσφετο-
ναρκωμένες σαλαμπάντες κι άνθρωποι με καρ-
διά και με συνείδηση, ή παλκκαριά κ' ή αυ-
ταπάτριση του Μελά δέ θά μείνει σαν ένα
φωτεινό μετέωρο που φωτίσει για λίγο τή σκο-
τεινιά μας και χίθηκε στη στιγμή χωρίς να-
φίσει κανένα σημάδι πίσω του.

Ένας Μελάς δέ μας σώζει. Μας χρειά-
ζονται πολλοί Μελάδες κι αν δεν βρεθούνε οι
τέτιοι, τότε δέ φωνάζουμε ζήτω! μ' κλαίμε
το παλκκαρίο που παράτησε νιάτα, φαμελιά,
καλοπέραση και πήγε και σκοτώθηκε άδικα.

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΕΙΤΕ

πολίτες» ή κωμωδία τέλειωσε! Ό κ. Στάης αποδό-
θηκε πάλι στους κόλπους τή κοινωνίας και της πο-
λιτικής και πείει έτσι στο βρόντο, όχι ο Χαζηπέτρος,
— γιατί ποιός τους λογαριάζει τους πεθαμένους;—
μ' ο τόσοσ θάρρος πούγινε για τον άρχιεπισκοπικό
καπεταν-φουσέκη του Τσιρίγου.

Παμφηρεί τον άθωώσανε οι ένορκοι της Σύρας.
Μ' και ποιός περίμενε ποτέ πως θά τον καταδικάσου-
νε; Γι αυτό κι όλη ή φασαρία που άρχισε ύστερ'
άπό την μοναμαχία και τέλειωσε την περασμένη Τρί-
τη πρωί, που παρουσιάστηκε, κατό το τηλεγράφημα
της «Έστιας», ο κ. Στάης πρό των ένορκων «ώχρός
και καταβεβλημένος» — γι' αυτό λοιπόν που λέτε, όλη
αυτή ή φασαρία μ' άφηνε περιττή και λίγο σαχλή.

Τό μόνο που μας συγκίνησε είναι οι Συριανές πυ-
ρογυδίοσινες που τρέκανε πατείς με πατώ σε στο Κε-
κουργυδικείο της Σύρας για να κικαρώσουνε τον και-

νός άριστοτέχνης της γλωσσολογίας. Σ' όλο του το
βιβλίο, αν και είναι τόσο σοφό, ίσως καλύτερα έ-
πέιδης είναι τόσο σφό, δεν είδα πουθενά γραμ-
μένο, αν ή καθαρεύουσα είναι μόνο των μορφωμένων
ή και του λαού διάλεκτος φυσική. Το δεύτερο δεν
πιστεύω ποτέ να το νομίζει ο κ. Σκιας μ' όσο πα-
ρατηρητικό, μ' όση σοφία, μ' όσα χαρίσματα νοη-
τικά κι αν πεπροικισται. Έπειδή όμως τάπιστευτα
είναι που πρέπει κνεις πολλές φορές να πιστεύει,
μ' άρη θά ζητήσω άπό τον κ. Σκια, για να πα-
ραδεχτώ και γώ, αν παραδέχεται κ' εκείνος πως εί-
ναι και του λαού φυσική διάλεκτος ή δή επικρατε-
στέρα, να μου δείξει μία, μόνο μία λέξη, πλασμένη
άπό το λαό, που νάναι φτιασμένη στο τυπικό ά-
πάνω της άρχαία γραμματικής ή της καθαρεύουσας
γιατί το ίδιο κννει. «Λυδία λίθος» για να δοκιμάσει
κνεις αν μία γλώσσα είναι ή γλώσσα ενός λαού, ή
αν την καταλαβαίνει μόνο κουτσά στραβά, του εί-
ναι όμως ξένη, θάρω πως αυτό είναι, να ιδεί αν
μία καινούρια λέξη λαϊκή είναι δημιουργημένη σύ-
φωνα με το τυπικό αυτής της γλώσσας. Ίσως όμως
ούτε των μορφωμένων διάλεκτων φυσική να μην πα-
ραδέχεται ο κ. Σκιας την δή επικρατεστέρα. Μά
τότε θά μου πείτε, αν βγάλουμε και τους μορφωμέ-
νους δέ μένουν παρά οι δασκάλιοι και τά ζώα. Έξρω κ'

κούριο Άρτανιάν που ξέρει τόσο μαστορικά να σκοτώ-
νει τον κόσμο και να κυβερνάει τους νόμους της πα-
τρίδας του.

ΤΙΣ ΛΙΓΕΣ

στιγμές που εϋτυχήσαμε να κουβεντιάσουμε
με τον κ. Ζάν Μωρεάς, την Πέπτη βράδυ, πει-
σθήκαμε μιά φορ' άκόμα πως οι Άθηναίοι ρε-
πάρτερ έχουν την άδιαντροπιά να βάζουν στο
στόμα του καθενός όλες τις δικές τους άνεη-
σίες.

Αυτό έγινε και με τον κ. Μωρεάς. Στους
«Καιρός», και δεν ξέρουμε και πού άλλου ά-
κόμα, μ' άς τον παρουσίασαν για σχολαστικό
που ξεκίνησε άπ' το Παρίσι κ' ήρθε δώ υουο
και μόνο για να υποστηρίξει την καθα-
ρεύουσα!

Τίποτ' άπ' αυτά μην πιστεύετε. Ό κ.
Μωρεάς είναι και μένει ο φημισμένος Γάλλος
ποιητής που πιθανόν να μιλάει, όταν τον φορ-
τώνουνται, και για το γλωσσικό μας ζήτημα,
άλλά μιλάει πάντοτε σαν ποιητής που δεν του
περίσσεψε καιρός για να το μελετήσει και που
τρέμει μήπως οι Έλληνες, αν παραδεχτούνε
το σωστό πως είναι Ρωμιοί, πάφουν να θαυ-
μάζουν τον Παρθενώνα και να ένθουσιάζονται
με τους άρχαίους συγγραφείς.

Αυτά τά λόγια, που σε στόμα ποιητή έ-
χουν κάπιο νόημα, παρεξηγούνται εύκολα από
ρεπόρτερ που μονάχο χάρισμα έχουν την έπι-
πλαιότητα και το παραφούσκωμα των ξένων
λόγων.

Νά πως εξηγείται το πράμα και να πως
ο φίλος μας που γράφει σήμερα στην στήλη
της «Κοινής γνώμης» παρασύρθηκε άπό τις
έφημερίδες και πίστεψε πως ο ίδιος άνθρωπος
μπορεί ναυαι μεγάλος ποιητής στην Γαλλία,
και μελις πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα
νάρχινήσει να λέει άρρητ' άθέμιτα.

ΦΑΓΩΘΗΚΕ

κι ο κ. Τσιτσιλής. Τόσο το καλύτερο. Είναι μερικοί
άκόμα ικανοί και τίμιοι υπάλληλοι, σαν κι αυτόν,
μέσα στον δικαστικό κλάδο και πρέπει μιά φορ' άρχύ-
τερα να φαγωθούνε κι αυτοί για να καθαριστεί ο δι-
καστικός κλάδος άπό τά ζιζάνια και να μπορεί ο κά-
θε Λεβίδης να όργιάζει δίχως να ρεζιλεύεται.

Κι άλήθεια, είναι τρομερό να θελει ένας ύπουργός
να κννει το κέφι του και να βραϊσκονται μπροστά του

έγώ; Μήπως έφρόντισε ο κ. Σκιας να μας φωτί-
σει: «Η μήπως ουτε ο ίδιος καλά καλά δεν τάχει
στο μυαλό του ξεκαθαρισμένα τά ζητήματα, κι ουτε
ξέρει τι θά πει διάλεκτος, τι θά πει γλώσσα φυσική»
και τι θά πει και δή επικρατεστέρα; Άλλού γράφει
πως «ή καθαρεύουσα είναι διάλεκτος άυτοτελής, έ-
χουσα ιδίαν γραμματικήν άκριβεστέραν και γνωστο-
τέραν της γραμματικής της δημόδους, και μόνον
υπό την ιδίαν αυτής γραμματικής γνωστή έν πάση
έλληνική χώρα και εις μέγα πλήθος ανθρώπων» και
ότι «είναι ή ζωντανώτερα κ' επικρατεστέρα διά-
λεκτος της σήμερα»** κι άλλου*** ότι «πρέπει να
καλήται ζωντανή διάλεκτος ή καθαρεύουσα, άφού ά-
ριθμός τις ανθρώπων (έστω και όχι πάντοτε) με-
ταχειρίζεται αυτήν οικειότερον πάσης άλλης, είτε έν-
διαθέτως διαλογιζόμενος είτε έκφράζων τά ίδια δια-
νοήματα» αν δέ ο Ψυχάρης δεν θέλει να αναγνωρίσει
την τοιαύτην διάλεκτον ως ζωντανήν τότε θά πα-
ρατηρηθή ότι όμοίως νεκράν πρέπει να κηρύξη και
την σημερινήν γερμανικήν, περι της οποίας ο Paul
μαρτυρεί ότι ουδείς μεταχειρίζεται αυτήν έν τή κοινή

* Σελ. 86
** Σελ. 81
*** Σελ. 104

Τουτσεκλήδες και Μπενή Ψάλληδες να του φωνάζουν: "Αλτ !

Γι' αυτό λοιπόν κάθε τίμιος κ' ευσυνείδητος υπάλληλος πρέπει να φύγει από τη μέση στη στιγμή, γιατί έτσι μονάχα θα μπορούσε να λειτουργήσει κανονικά ή Συνταγματική μας βουροκρατία !

ΤΟ "ΑΣΤΥ"

Από την περιορισμένη βδομάδα το διευθύνει ο κ. Ρεπούλης. "Όσο λυπηθήκαμε που τραβιέται από την δημοσιογραφία ένας ειρηνής και τίμιος δημοσιογράφος, ο κ. Θέμιος Ξένιος, ο μοναδικός γελοιογράφος μας, άλλο τόσο χαρήκαμε που την άδειαρή θέση πήρε μοιζίζει με την ικανότητα και με την τιμιότητα του ο κ. Ρεπούλης.

"Έχουν μπει, τόσο τελευταία, τόσο βραμμερά στοιχεία μέσα στη καθημερινή δημοσιογραφία, που οι λίγοι εδυσυνείδητοι δημοσιογράφοι νοιώσανε κάποια ανακούφιση σαν είδαν πως ο κ. Ρεπούλης ζοχεται να πολεμήσει στο πλευρό τους για να βγάλει τον "Αθηναϊκό τύπο από το βούρκο που κυλιέται σήμερα.

Εδγόμεστε δλόγημα στο "Αστυ" να ζήσει και με τον κ. Ρεπούλη χρόνια πολλά και τίμια. όπως τίμια έζησε και με τον κ. Θ. "Αντων. "Η ζωή του θάναυ μιά νίκη της αγαθής μεριδας του τύπου μας.

Η ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Γενιούσε οι μάνες όμορφες, που σφάζουν παλληκάρια και μύρια αναστενάγματα γιαυτές ακούν οι νύχτες. Πολλές τα εύρανα τις φρονν της εύτυχιζε στεφάνι και καμαρώνουσε κρυφά οι μανάδες και τ' αδέρφια. Πολλές τους άρματώουσε τη συγγενιά τους δη και άλλες σε νύχια κερακιού την όμορφιά τους δίνου. "Έτσι μιά μάνα γέννησε της όμορφιάς καμάρι, που όταν περπάταγε ζνοίγαν οι δρόμοι να περάσει. Τηνά ζούλευαν τα νερά, τη ζούλευαν κ' οι κάμποι κ' η κάθε αυγή σαν ζύπναγε στα μάτια τη φιλούσε. Της χώρας οι λεβέντηδες μιά κι όλα τα γεράκια αδιάκοπα γυροβολούν κοντά στο γονικό της, ως που ένεσε μαύρος γέρκαος κατάφερε τη μάνα και κρέμασε στα νύχια του την όμορφη την κόρη. Κρέμα σου μάνα πούστρεδες, κρέμα που σε γελάσαν. Δε δίνουσε την πέριδικα στού γέρακα τα νύχια "Έπρεπε να 'χεις κάρν γιά φταγμένο παλληκάρι.

I. ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΣ

όμιλία, άλλ' όμως θεωρείται υπό πάντων ως το πρότυπον της γερμανικής. Εύρηκα, μπορώ να πω κ' εγώ με τον Αρχιμήδη. Ο Πάουλ δια τα φταίει, ο Πάουλ έπηρε στο λαϊκό του τον κ. Σκιας. Οι τελευταίες γραμμές που διαβάσατε χύνουσε φώς στο ζήτημά μας. Θυμάστε που σας έλεγα στην αρχή πως συχνά πυκνά παραζηγεί ο κ. Σκιας των άλλωνων τα λόγια, και παρανοεί τις ιδέες τους; Κάτι τέτοιο τρέχει κ' εδώ, κι όρίστε τι τρέχει. "Η μαρτυρία του Πάουλ για στην σκηηνικήν γερμανικήν που φέρνει ο κ. Σκιας, βρίσκεται στο κεφάλαιο «"Η κοινή γλώσσα» που καθώς παραπάνω είπα ήμφιεσμένον έλληνικήν γλωσσικήν έσθητα κατακέχωσται εν ταίς "γλωσσολογικαίς μελέταις" του κ. Χατζηδάκι, και είναι «το περί του γλωσσικού ζητήματος μέρος Δ'». Το κεφάλαιο αυτό, περίεργο ίσως σας φανεί, το παρανόησε κι ο κ. Χατζηδάκις, και γι' αυτό δη που το μετάφρασε. Τι θα πει κοινή γλώσσα, τι χαρακτηριστικά παρουσιάζει μιά «κοινή γλώσσα» που είτε μιλιέται μόνο, είτε μιλιέται και γράφεται, είτε μόνο γράφεται, και για ποιές αιτίες και με τι τρόπο σχηματίζεται, να το περιεχόμενο του κεφαλαίου, που το μετάφρασε ο κ. Χατζηδάκις για ναποδείξει ότι ταιριάζουν κ' εφαρμόζονται στην καθαρεύουσα, όσα λέει ο Πάουλ για την «κοινή γλώσσα». Ναι, στην καθαρεύουσα ταιριάζουν, δεν ταιριάζουν όμως—κ' εδώ είναι η παρανόηση—στο ζήτημα, και δεν έχουν σχέση μ' αυτό και με το σκοπό του κ. Χατζηδάκι, δεν έχουν αποδεικτική δύναμη καμιά για ό,τι θέλει ο κ. Χατζηδάκις. Κανείς δεν άρνήθηκε πως η καθαρεύουσα είναι «κοινή γλώσσα γραφομένη». Λοιπόν αν είναι αλήθεια πως η γλωσσική ενέργεια του ανθρώπου, όπως και κάθε ψυχική ενέργεια, είναι μιά στα πιά γενικά της χαρακτηριστικά, μιά κι ομοιόμορφη κίτω από τις διαφορές που γεννούν οι ποικιλίες των φυσικών και ήθικών όρων που κάνουν ό,τι ονομάζουμε mίλλεν, κ' επιδρούν άκατάπαυτα στο φυσικό και ήθικό στοιχείο του ανθρώπου—κι ά δεν είταν αλήθεια, γλωσσολογία δε θα ύπηρε— τότε κ' η καθαρεύουσα, που είναι κοινή γλώσσα γραφομένη, κι άποτέλεσμα ενεργείας ανθρώπινης θάχει, πρέπει ναχει τα γενικά εκείνα χαρακτηριστικά, τα γενικώτατα εκείνα γνωρίσματα, που κάθε «κοινή γλώσσα» παρουσιάζει, και που με την παρατήρηση από την έμπειρία επαγωγικά ήδρε και προσδιόρισε—καθώς και μόνος του το λέει—ο Πάουλ. "Όχι λοιπόν επειδή τάχατες είναι σωστή—σωστή ξεσωστή εδώ είναι αδιάφορο—άλλα επειδή είναι «γλώσσα κοινή γραφομένη» επειδή είναι όρ-

BENETIKO

Θά με συγχωρήση ο κ. Γούναρης να προσθέσω στην "Ελληνική Παοίδα του, που τόσο μοσκοβολάει από Ρούμελη, λίγα για το Βενέτικο λόγια.

Γράφει πως Βενέτικο λένε την παραλία της Ναυπακτίας. "Επί Τουρκοκρατίας όμως Βενέτικο λεγόταντε δηκ «ή "Επικτήτος Αίτωλία» ή χώρα δηλ. πουχε για σύνορα ανάτεμα την "Οξιά και την Κιόνα, βασιλέμμα τα Φαίδαρη και ψηλά άπάν' άπ' το Σοροβίγλι τον "Αγελάο και τον "Ιναχο. κατά το Βοριά τη Δολοπία και τον Τυμορστέ και στη μεσημβρία τον Κορινθιακό Κόρφο.

Κι' αυτό το όνομα δεν της το δώταμε έμεις οι Ρωμιοί, άλλ' οι ίδιοι οι Τούκοι, γιατί συνειθίζανε να δίνουσε στους τόπους που κυριεύανε τα όνόματα εκείνων που τους είχανε προτήτερα. Για τουτο Κάρλεμ βγάλανε το Ξηρόμερο και «την "Αρχαίαν Αίτωλιαν» τη χώρα δηλ. που είχανε πάρη άπ' τον Κάρλο Τόκκο, τής Κεφαλονιάς το Δούκα.

Κ' «ή "Επικτήτος Αίτωλία» έπηρε τ' όνομα Βενέτικο στα 1499, που ο Σουλτάνος Μπαγιαζίτης μόνος του κατέθηκε να διώξη τους Βενετσιάνους άπ' το Μωριά κ' άπ' την "Ελλάδα, κ' έστειλε το Μουσταφά Πασσά τοΜπεηλέρμπεη (το Μπέη των Μπέηδων) της Ρούμελης κ' έπηρε τον "Επαχτο (την πρωτεύουσα της "Επικτήτου Αίτωλίας), και το Σινάν Πασσά, το Μπεηλέρμπεη της "Ανατολής να χτίση τα Καστέλλια (Ρίο και "Αντίρριο). Και στο φερμάκι τώβγαλε στα 1534 ο "Ιμπραήμ Πασσάς, ο μέγας Βεζύρης του Σουλτάνου Σουλεϊμάνου, που όριζε τ' άρματωλίκια της Βορινής "Ελλάδας, βλέπομε μέσα σ' αυτά και το Βενέτικο.

Και τα άρματωλίκια αυτά ήτανε τότε 15, δηλ. στη Μακεδονία «ή Βέρροια, τα Σέρβια, ή "Ελασσάνα, τα Γρεβινα και ή Μηλιά» στη "Θεσσαλία «ο "Ολυμπος, τα "Αγραφα, τα Χάσια, το Μαυροβούνι και το Πατρατζίκι» και στην "Ηπειρο και την Αίτωλοακαρνανία «το Μαλακάσι, το Τσουμέρκο, το Ξηρόμερο, το Βενέτικο και το Λοιδορίκι», κ' άπ' αυτό βλέπομε πως το Βενέτικο είχε την ίδια ακόμα έκταση.

"Αλλ' άπ' τα 1700 που άρχινησε να ξεπέφτη ο "Επαχτος και να παίρη άπάνω του το Μεσολόγγι, καταργήθηκε μαζί με δυό άλλα και του Βενέτικου

το άρματωλίκι και για τουτο στο τραγούδι του Ζήδρου άρματωλίκια φαινόνται δωδεκα,

"Εκάλεσε την κλεφτουριά τα δώδεκα πρωτάτα"

Κ' έσυστήθηκε τότε νέο άρματωλίκι του Ζυγού, με πρωτεύουσα το Μεσολόγγι, χωρίς όμως να πάψη να λέγεται Βενέτικο. δηκ «ή "Επικτήτος Αίτωλία» που έτσι εξακολουθεί να την ονομάζει ο επί Τουρκοκρατίας τελευταίος περιηγητής, ο Πουκεβίλ.

Σήμερα μπορεί να λένε Βενέτικο μονάχα της Ναυπακτίας την παραλία, άλλα δεν είναι καλύτερα να φυλάζουμε το παλιό όνομα, και Βενέτικο να λέμε δηκ την "Επικτήτου Αίτωλία»;

K. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΡΥΠΙΔΗ

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΤΙΛΛΙΤΗ

(Συνέχεια)

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΑΣΟΝΑΣ:

"Ηρθκ αν με προσκάλεσες γιατί, αν κ' έχθρος σου, "Ο,τι νέο θέ να μου είπης δέχουμαι νακούσω.

ΜΗΔΕΙΑ:

Συμπάθησέ μου, "Ιάσονα, γι' αυτό που είπα "Θυμήσου την άγάπη μας, και το θυμό μου Δε θα συνεριστής. "Εγ' όμως τον έκαυτό μου Μιτανοιωμένη έμάλλωσα κ' είπα με το νού μου: Γιατί να συνεπαίρνούμαι ή άθλιζ τόσο, Και μισητή στους φρόνιμους να καταντήσω Κ' έχθρος των Βασιλειάδων και του άντρός μου, Πού, το συμφέρο μας προβλέποντας, έπηρε Του Βασιλεία τη κόρη, αδελφια να χαρίση Των παιδιών μου; "Ακόμη θα βασταξώ την όργη μου; Γιατί να πάσχω άφού οι θεοί δεξιά τα φέρνου; Μή δεν έχω τα πικιδιά, και δεν ξερω φίλο Κανένα πως δεν έχουμε οι άποδιωχμένοι; (α)

*) "Η άρχή του στο 118 φύλλο του «Νουμās.

(α) "Αποδιωχμένοι από την "Ιωλκό όλοι μας, και ο "Ιάσονας και εγώ με τα παιδιά μου. "Όλα δε όσα λέγει ή Μήδεια είναι ειρωνικά και τα όποκρίνεται θυμώσια.

("Ακολουθεί)

ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ